

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 41.

12te oktober 1890.

16de aarg.

Morke stunder.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Hansemand's ungdomsaaar.

1ste kapitel.

Mellem Württemberg og den bayeriske grænse har vi den lille landsby Friedheim, som er bekjendt for sin understjønne beliggenhed. Friedheim er ingen stadstrakt by; den klynger sig lige op til fjeldet, har kun 400 indbyggere og en eneste gade, som gaar i sit-sak gennem hele byen. Tilhøire og venstre ligger bøndernes vakre gaarde, alle omgibne af duftende haver. Høst og her titter ogsaa et herregods frem, halvt skjult mellem det tætte løvverk, og øverst oppe, bygget paa selve fjeldet, troner den nye kirke med sine gothiske vinduer og det slantet byggede taarn. Prestegaarden og skolehuset ligger tæt ved. Gudshuset øverst oppe over det delige landskab ligner en trosfast hyrde, som vaager over sin adspredte hjord.

Ved landsbyens ende staar det sidste lille hus. Tæt ved risler en sølvklar bæk, som hoppende og skrattende skynder sig ned igjennem dalen. Her bor stedets bybud med sin familie. De unge lindetrær, som i yppig velt udstrækker sine talrige grene, er netop saa gamle som Jakob Langes huslige lykter; thi da han for otte aar siden drog ind i sit nye hus og sammen med Mariane grundede sin husstand, plantede han træerne. De skulde staa der og minde dem begge om at den Guds kjærlighed og godhed, som nu var bleven dem til del. Der sad han efter endt dagverk saa mangen aften paa

sin selvbtømrede bænk, som lænede sig mod træstammen, og medens smaafuglene sang sin klare aftensang, lod han sit mindste lam, den treaarige Hansemand „ride ranke“ paa sit knæ. Her hørte han gjerne sin datter Grete i hendes bibelhistorie og salmevers, som hun havde i lelse til næste dag. Men om vinteren gik det anderledes til. Da havde faderen det travlt med at gaa omkring i byen og udenfor denne, lige til stiftsstaden, som laa to mil borte. Thi han ernærede sig som bybud og maatte gjerne gaa hele dagen i sne, kulde og uveir, ofte var han dødsstræt, naar han endelig sent ud paa aftenen kom hjem. Da sov de smaa allerede sødt i sine senge; men den sømme far maatte altid hen og kysse de sovende, rødmosede ansigter, da kunde han ofte staa længe og betragte dem med et saadant lykkeligt smil; thi børnene var hans et og alt. Søndagene var herlige dage for ham; dem tilbragte han altid i kirke. Og saa let, som han gik derhen! Han havde frie arme, var ikke besværet af nogen tung byrde og kunde hvile ud og hente ny kraft til ugens møjesfulde stræv og slid. Søndagseftermiddagene var han altid hjemme og glædede sine. Lykkelige, lykkelige hjem! Lykkelige, lykkelige far, mor og børn!

Det var en venlig vintermorgen, kort før juleaften. Lange havde faaet usædvanlig mange erender at udføre til denne dag; han kunde paa ingen maade klare alt alene og maatte ty til sin hustrus hjælp. Hun gjorde sig istand til at følge med ham, efterat hun havde overladt den mindste til sin ældste datter, Grethe's omsorg. Vilde Hansemand sov endnu; hun vilde ikke vække ham, klappede kun hjærlig de sorte lokker, som i vild uorden laa omkring det friske ansigt, og kysede ham paa panden. Endnu engang underviste hun Grethe i alt, hvad hun skulde gjøre, medens hun var borte, og paalagde hende endelig at være forsigtig og rigtig snild imod lille Hansemand. Saa

begav de to egtefolk sig afsted, indover mod byen.

Grethe, som var en fjæt og brav liden pige, lovede at gjøre sit bedste; det var heller ikke saa vanskeligt at være hjemme alene; thi den omsorgsfulde mama havde ordnet alt, før hun gik, tilberedt deres frokost og sørget for middagsmaden, som bare skulde „varmes op“. Der brændte lystig i kaffelovn og komfyr, og kul og ved var baaren ind for dagen.

Da Hansemand vaagnede, slog sine store, mørke øine op og søgte efter moderen, som altid pleiede at være i hans nærhed, men som han denne morgen intetsteds kunde opdage, satte han i et brøl og skreg: „Mama, mama mi!“ Grethe tog ham op paa fanget, trøstede ham med, at „mama snart kom“, gav ham hans melk, vaskede ham og klædte ham paa; imedens hylede Hansemand af hjertens lyst; men søsteren tog det rolig; thi Hansemand, som forresten var en sød liden gut og alles kjæledægge, skreg ogsaa naar mama var hjemme, især naar han skulde vasse sig i ansigtet. Først da han blev sat i sin stol og fik sit melk og brød med en kage til og et sukkerstykke, blev den lille skrigehals rolig og tog for sig af de gode sager.

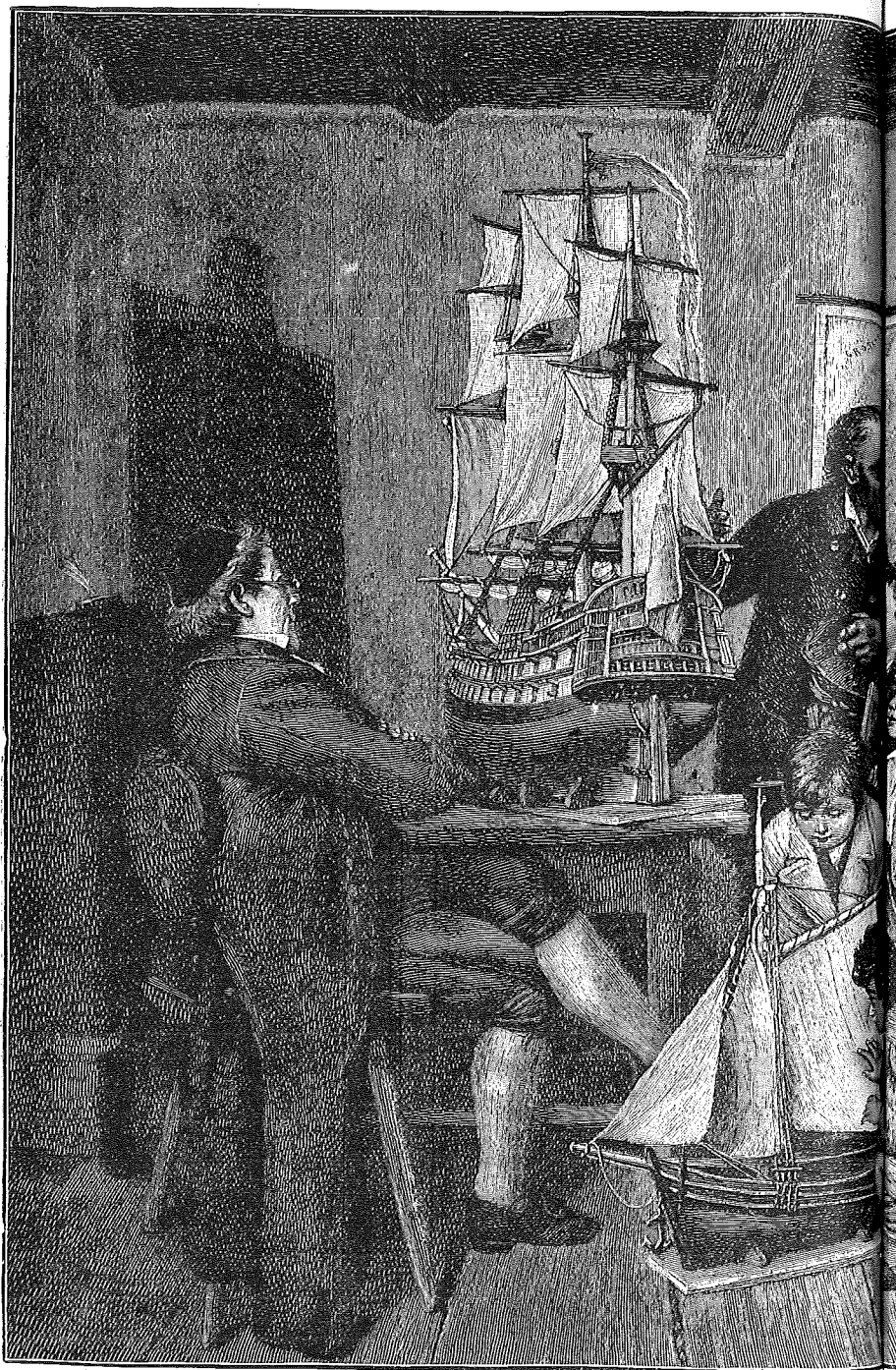
„Nu maa du være snil gut, Hansemand min“, formanede hun. „Papa og mama er ude i byen, og naar de kommer hjem, faar du noget rart. Nu skal jeg paa skolen, ved du, og kommer igjen til middag. Imedens jeg er borte, maa du være hos tante. Jeg skal følge dig derhen. Lad mig nu se, Hansemand er pen gut og bliver der, til jeg kommer og henter dig. Saa gaar vi hjem sammen, og da skal jeg lege med dig helt til aftenen. Da kommer mama og papa igjen til vennen sin.“ Hans lo over hele ansigtet. Det var glimrende udsigter, syntes han. Glad og munter trippede han afsted med søsteren, som stængte døren og tog nøglen med sig. „Adø da, Hansemand“,

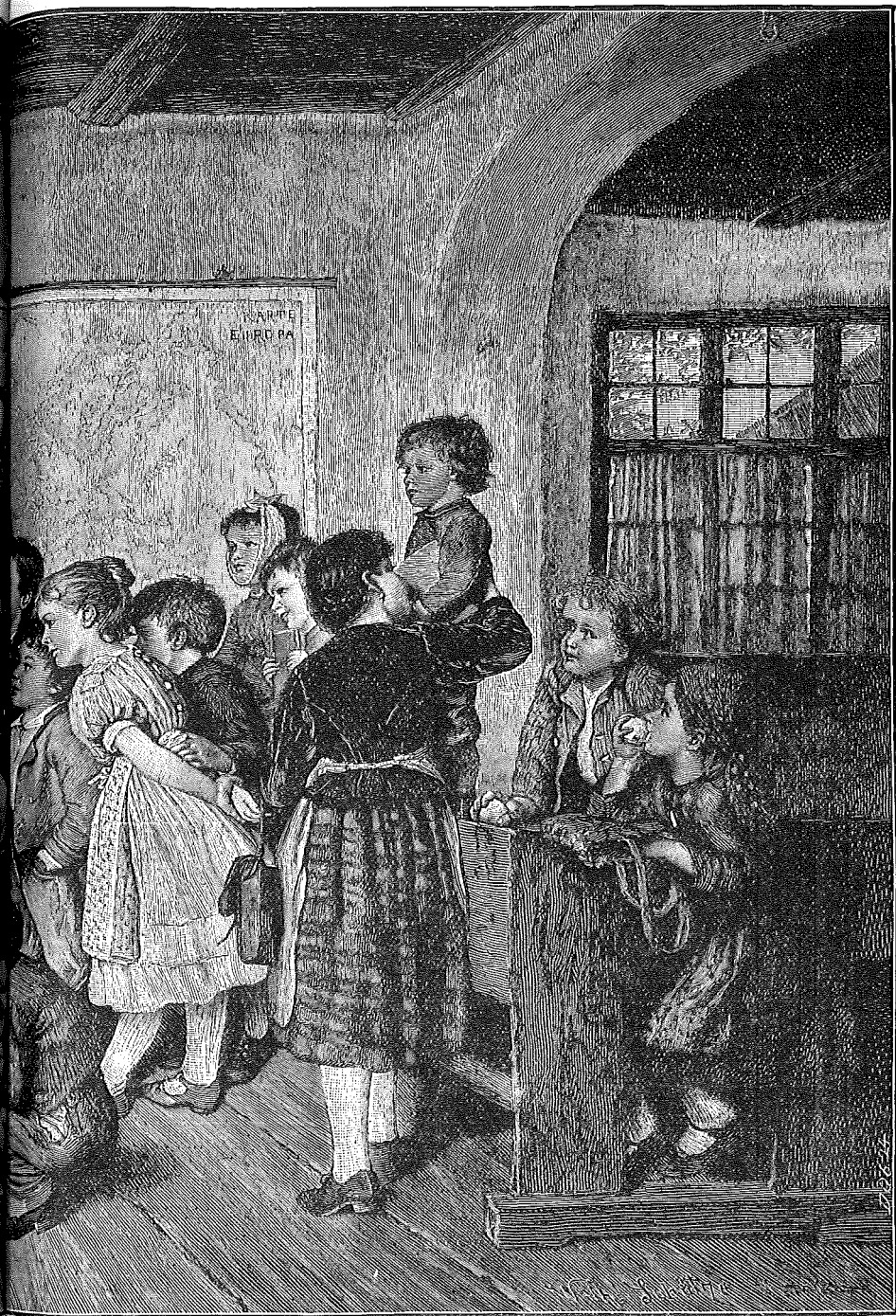
sagde hun, da hun naaede naboens hus og overleverede broderen i tantens varetægt. „Adø da, Gethe“, svarede han, „du komme snart igjen til Hansemand!“

2det kapitel.

Samme morgen, omtrent en time senere kjørte en vogn udover landeveien. Det var en langagtig, firehjulet indluffet kasse, hvis smudsige sorte vinduer var prydede med gardiner af temmelig ubestemt farve; engang i tiden havde de vist været hvide; men det maatte være temmelig længe siden. Der herskede den største uorden derinde i den store, brede vogn. Ovenpaa laa stænger og alleslags forunderlige redskaber omhverandre i bild forvirring og gav det hele et yderst tvilsomt udsende. Vognen eller rettere kassen blev trukken af to elendige, skindmagre heste, som synlig anstrengte sig meget med at komme op over den bratte bakke. To mænd hoppede ud, visnok ikke i den hensigt at lette de arme dyr, men for at strække sine stive lemmer og atter give dem bevægelse ved en gang i frisk luft.

„Nei, se den, hr. direktør“, udbrød den ene, en mager, dvergagtig mand og pegede hen paa vektanten. „Hvilket nydeligt barn, som sidder der! Saadan en kunde vi faa brug for! Hvad?“ Den tiltalte, en statelig, velvoften mand med et behageligt ydre, saa bort til det betegnede sted. „Ja, sandelig, et barn! — Og ganske alene — som blæst hid af vinden“, udbrød han overrasket. „Et nydeligt barn, ja“, fortsatte han og traadte nærmere, „smidige lemmer og, ser det ud til! — Dog — lad gutten være! Jeg er selv far og vil ikke stjæle andre folks børn.“ „Hvad det betræffer“, svarede den anden leende, „saa har jeg god samvittighed. Jeg har ingen børn; min hustru har intet at rusle med og forgaar af lutter kjedsomhed. — Vi trænger noget nyt i vor beholdning og bør ikke forsumme en saadan anledning.“ „Nu vel“, svarede hans ledsager,

„du kan have ret! — Men huff paa, at du tager det paa dig, jeg vil intet have med denne sag.“ Med disse ord nikkede direktøren, og den anden gik hen til barnet for at sætte sin skjændige plan i verk.

„Hvad gjør du her da, veslen?“ spurgte Frankoni venlig og vendte sig mod gutten.

„Jeg venter paa mama mi“, sagde barnet og gjemte sine smaa blaafrøsnede hænder i fraktelommerne.

Mandens hæslige ansigt fortrak sig til et venligt grin. „Kom, saa skal du faa kjøre“, sagde han. „I vognen er der en oven, som du kan varme dig paa, og en liden karl, netop saa stor som du, sidder ogsaa derinde.“

Barnet rørte sig ikke af stedet. „Jeg vil heller gaa hjem til tante“, sagde han nu forstrækket. „Hvad! tante“, lo manden og greb ester barnet. „Vi skal reise til mama, skjønner du; du kan faa være med, saa kommer du fort frem.“

I samme øjeblik tittede et blondt Løkket hoved ud gennem vognvinduet. Glad over synet af en kamerat klappede han i sine smaa hænder. „Gaa til side, Baldemar“, sagde Frankoni hurtig og traadte ind i vognen med det heftig modstræbende barn paa sine arme. „Alexandrine, herhid! Lad mig se, om du kan befatte dig med børn!“ Paa dette raab traadte en ung, meget smukt dame frem med ravnsorte lange lokker, der faldt ned over skuldrene. Hun vilde gjøre indsigelse, men Frankoni afbrød hende barskt: „Ufsted, afsted i en flygende fart, da! Rjør paa!“ Han lagde barnet i hendes arme, pisten knalbede, og hurtig rullede vognen fremover den tilfrøsnede landevei. (Fortættelse.)

Guds tanker er ikke vore tanker.

I Aaret 1833 vilde et ungt menneske udvandre til Amerika. Han havde allerede betalt en skibskaptajn, som laa i havnen,

pengene for overreisen og ventede nu længselsfuld paa afseilingstimen. Endelig lod kaptajnen ham give den bested: „Vinden er gunstig; kl. 5 i eftermiddag gaar vi til søs.“ Allerede da klossen var slaaet 4, gaar vor udvandrer til havnen for ikke at restere at komme forsent. Som han nu gaar gjennem en allé og allerede kan se skibet, med hvilket han tænker at forlade hjemmet, faar han i anlægget ved siden af veien øie paa en „firkløver“. „Se der“, siger han ved sig selv, „det betyder lykke, den maa jeg tage med.“ Han gaar et skridt udenfor veien, bøjer sig ned og brækker bladet af.

Da han atter stod paa veien, kommer den soldat, som med gebæret i armen havde vandret frem og tilbage foran det nærliggende skibvagthus, med længe skridt hen til ham og siger: „Gode ven, De maa følge med til vagtstuen; paa tablen staar der: 10 kroners bøde for den, som afriber noget i anlægget!“ — „Hvad angaar den table mig?“ giver han til svar; „jeg maa ombord paa det skib der.“

„Hvad angaar skibet mig?“ svarer soldaten, „De maa paa vagtstuen; om en time afløses vagten; saa fører man Dem paa raadhuset, og der betaler De Deres 10 kroner.“ Den unge mand gav baade gode og onde ord, bad og truede, skjændte og græd, men alt forgjæves. Da han paa raadstuen havde erlagt de 10 kroners bøde og sveddrøppende atter kom til havnen, havde skibet lettet anker og var afseilet. Han begyndte nu at forbande sit uheld, soldaten, øvrigheden og den hele by.

Da intet andet skib straks afgik, maatte han i nogen tid opholde sig i byen. I gjeskiverstedet faar han da en dag fat paa en avis med skibsefterretninger, som beretter om en heftig storm, mange fartøier var forliste; han læser skibenes navne, og blandt dem finder han ogsaa navnet paa det fartøi, med hvilket han selv havde villet afreise, og ved siden af navnet var tilføjet den be-

merkning: „Sunket tilligemed mandskabet.“ Taus lægger han bladet bort, folder hænderne, og beffjæmmet opsender han en takkebøn til Herren, som paa en saa underfuld maade har bevaret hans liv.

Hjære herre, misbrug ikke min frelsers navn.

Hn kjøbmand og skibsreder i New York stod en dag ved døren til sin butik og samtalede med en anden herre. En gudfrøgtig sømand, som tilhørte et af hans skibe, skulde netop gaa ind i butikken; men da han saa, at herrerne stod lige ved døren, gik han høflig tilside for ikke at forstyrre dem i deres samtale.

Medens han stod et stykke fra og ventede, hørte han flere gange kjøbmanden misbruge Guds navn. Han gik da lige hen til ham, tog til hatten og sagde: „Min herre, undskyld at jeg siger et ord.“

Kjøbmanden kjendte ham straks som tilhørende besætningen paa et af hans skibe og troede, at han vilde tale med ham om et eller andet angaaende skibet; han bad ham derfor at komme frem med sit erende.

„Jeg haaber, at De ikke bliver fornærmet, min herre, om en fattig, ukyndig sømand siger eder, hvad han føler“, begyndte sømanden.

„Nei, vist ikke“, svarede kjøbmanden.

„Nu vel, min herre“, sagde den ærlige sømand, „vil De da være saa venlig ikke at misbruge min frelsers Jesu navn? Han er en god frelser; han drog mig op af den brusende grav og satte mine fødder paa en klippe. Ak, min herre, misbrug ikke hans navn. Jesus gjorde intet ondt; men han gjorde alle ting vel.“

Kjøbmanden fik taarer i øinene og sagde: „Min brave gut, med Guds hjælp skal jeg aldrig misbruge hans navn igjen.“

„Tak, min herre“, sagde den fromme matros, og gik for at udføre sin gjerning.

(Fortæll. for stole og hjem).

Til billederne.

Første billedet fortæller den samme historie, som saa ofte gjentager sig i livet, om det lille barns evne til at trøste og oplive den gamle, naar sorgen trykker, og bekymringer hviler tungt paa en.

Du lille gut, du lille pige, som læser dette, glem endelig ikke ved kjærlighed, lydighed og et fornøjet barneansigt at bringe lys og glæde i dit hjem.

Midtbilledet henseatter os i en tykst landskole. Børnene har faaet lov til at lægge bøger og tabler bort og høre paa den gamle sømand fortælle. Han er holdt op med at færdes paa søen og har kunnet anvende de stille stunder i hjemmet til at forfærdige et lidet krigsskib med stolt rig og hvide seil, med lang vimpel paa top og en række kanonporte, som de blanke messingkanoner rager frem gjennem. Og nu fortæller han for de smaa, medens skolemesteren har taget plads paa en stol og fryder sig over børnenes glæde.

Hindre mig ikke i at høre Gud tale!

Da en under prædikenen vilde indlede en samtale med kong Karl den 2den af England, sagde denne: „Hindre mig ikke i at høre Gud, naar han vil tale til mig, forat han ogsaa kan høre mig, naar jeg taler med ham.“ — Naar vi beder, taler vi med Gud; naar vi hører en prædiken eller læser bibelen, taler Gud med os.

Børneblad.

Tredobundne Aargange af „Børneblad“ sælges til hosføjede priser:

Børneblad, 1889, en aargang 25 cents.

„ 1886-1887, to aargange 35 ”

„ 1886-1888, tre aargange 45 ”

Bøgerne sendes portofrit. Bestillinger sendes til

LUTH. PUB. HOUSE,

Decorah, Iowa.

Hr. Kriwatsch, som aldrig kunde faa nok.

Der var engang en mand, som hed Kriwatsch. Han var murer. Saa tænkte han ved sig selv: „Hvis du kunde komme til at eie 300 kroner, hvor lykkelig vilde du da ikke være!“

Han begyndte at arbejde fra tidlig om morgenen til sent paa koelben; han havde ikke længere tid til at gaa i kirke om søndagen og undte neppe sig selv at spise sig ordentlig mæt. Før to aar var forløbne, havde han ogsaa virkelig sparet op 300 kroner.

Nu tænkte han: „Hvis du blot eiede et hus, da kunde du sige, at du virkelig var lykkelig.“

Atter arbejdede han nat og dag, indtil han havde tjent saa mange penge, at han kunde købe sig et lidet hus. Nu havde han virkelig et hus, dog lykkelig var han alligevel ikke. Men naar han gik forbi sin nabo's smukke landgaard, tænkte han ved sig selv: „Havde jeg blot en slig bondegaard, vilde jeg helt ud være lykkelig.“

Han fik sig flere svende, paatog sig opførelsen af det ene nye hus efter det andet og tjente mange penge. Efter nogle aars forløb havde han virkelig tjent saa meget, at han kunde købe sig en smuk bondegaard.

Der kom flere frugtbare aar. Den gode Gud sendte regn og solskin, og Kriwatsch tjente mange penge paa sit jordbrug og blev rigere og rigere.

Men tilslut var han heller ikke længere tilfreds med sin bondegaard og mente, at han maatte eie en stor herregaard for rigtig at kunne kalde sig lykkelig.

Han havde fremdeles lykken med sig og kom tilslut i besiddelse af en stor herregaard. Dog endnu var han ikke ganske tilfreds. Ikke langt fra ham laa en anden herregaard. „Ja eiede jeg ogsaa den, skulde jeg ikke ønske mig det mindste mere her i livet,“ sagde han.

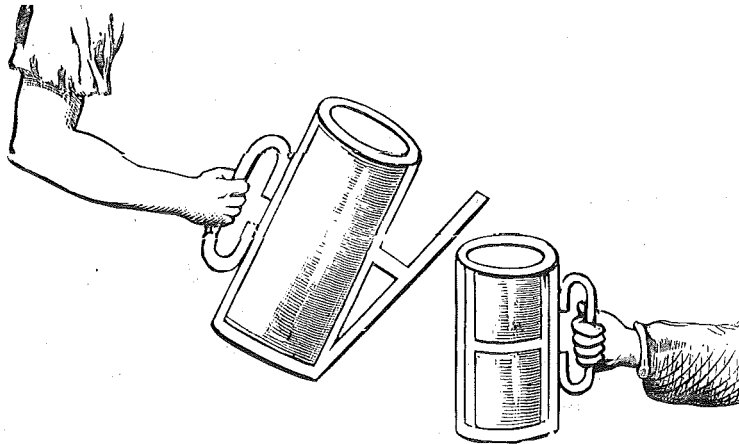
En aften tællede han sine penge, om han ikke havde nok til at købe den nævnte herregaard. Jo, han havde saa mange penge, som han behøvede. Da sagde Kriwatsch til sig selv: „Imorgen tidlig gaar jeg hen og køber ogsaa denne herregaard.“

Da den næste morgen tjenerne kom ud, undrede de sig over, at de ikke saa noget til sin herre. Han var ingensteds at finde. Endelig fandt de ham liggende i sengen, han var endnu ikke staaet op. Kriwatsch var nemlig — død.

Oplosning paa gaadsvørgsmaal i nr. 39.

1. Raalhoveder.
2. Elefant.

Billedgaade.

Af kande og krus du finde
Navnet paa baade mand og kvinde.